

[Aksel Larsen.]

steren til at indgå på selv de mest sagligt nødvendige og indlysende rigtige ændringer. Dette gælder ikke mindst det spørgsmål, det ærede medlem hr. Rager nu berørte, og som jeg havde fremme ved første behandling i går, nemlig spørgsmålet om afgiften på 20, henholdsvis 15 pct. af forskellige varer i handelen herhjemme. Det er ganske urimeligt at opkræve den afgift af varens pris plus afgiften, men det er et princip, man alligevel tillempede i sin tid med tøj-skatten, simpelthen fordi man derved kunne opkræve en reelt større afgift end den procent, der stod i loven; så så det ikke ud, som om skatten var så høj, men den var det alligevel. Nu siger man 20 pct., men reelt er det 25 pct., man opkræver. Det er i hvert fald meget vanskeligt for de handlende at skilte med: dette radioapparat koster så og så meget plus så og så meget i skat, fordi skatten er inkluderet i udsalgsprisen på radioapparater. Jeg sagde i går, at det var min opfattelse, at det var udelukkende af disse ikke helt pæne grunde, man havde givet bestemmelsen den pågældende affattelse, og jeg tror, det er rigtigt. Selvom tilslutningen fra det radikale parti kommer sent, glæder det mig, at den kommer.

(Kort bemærkning).

Rager: Det er et forfængeligt håb, den forhenværende finansminister, det ærede medlem hr. H. C. Hansen har, når han tror, at jeg vil erkende, at der har været et forbilledligt samarbejde mellem administrationen og brancherne. Nej — jeg skal gerne stille til det ærede medlems og den højtærede finansministers disposition oplysninger om forhold, der ikke har været helt rigtige, og som eksisterer den dag i dag —, jeg kan ikke være enig med det ærede medlem på dette punkt.

Det ærede medlem er bange for, at finansudvalget skulle få for meget at gøre. Nej, lad være med den, den går ikke, det kan man ikke skyde sig ind under. Det er ikke vor opgave her at lægge arbejdet fra os, fordi vi ikke har tid.

Hvis det ærede medlem hr. Aksel Larsen med sine udtalelser mener, at jeg skulle vige tilbage for at vedtage disse lovforslag, hvis betydning for landet er så overordentlig stor, tager han fejl. Man kan meget vel have enkeltheder at kritisere. Jeg finder mig også i, at der ikke kommer ændringsforslag. Jeg håber, at jeg har sat nogle spirer, der måske alligevel kan gro trods det, der står i loven, men det kunne ikke falde mig ind ikke med fuld musik at gå

ind for disse lovforslag i den udstrækning, vor ordfører, det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard, har gjort det.

(Kort bemærkning).

Steen: Jeg vil gerne takke den højtærede finansminister for det svar, han gav på den henstilling, jeg for et øjeblik siden rettede til ham, og jeg gør det, fordi jeg ikke opfattede den højtærede ministers udtalelser som en afvisning. Jeg skal ikke sige noget til, at den højtærede minister ikke i dette øjeblik ser sig i stand til at overse konsekvenserne af at følge min henstilling, men forbeholder sig at undersøge, om der er aftaler og andet, der må overvejes i denne forbindelse. Men jeg gør dog så opmærksom på, at jeg på et tidligere tidspunkt har foranlediget, at den højtærede ministers opmærksomhed blev henvendt på spørgsmålet. Jeg forstår altså den højtærede ministers udtalelser på den måde, at når lejlighed byder sig, når der igen bliver ro for den højtærede minister til at beskæftige sig med disse ting, så vil den højtærede minister foretage en undersøgelse, og så kan vi vende tilbage til spørgsmålet. Jeg vil være taknemlig, hvis jeg må opfatte det på den måde.

Indenrigs- og boligministeren (Aksel Møller): Det ærede medlem hr. Rager har givet anledning til en interessant diskussion om de grænser, der i demokratiet må være mellem administration og rigsdag. Hans uvilje mod bestemmelsen i et af de lovforslag, vi behandler i aften, hvorefter finansministeren er bemyndiget til at fritage for visse afgifter, motiverer han med, at en sådan fritagelse rummer risiko for misbrug, og derfor burde rigsdagen f. eks. gennem finansudvalget indblandes heri. Det er en interessant betragtning, men det er ikke en betragtning, som er i overensstemmelse med den lovgivning, vi hidtil har haft på disse områder, for i andre afgiftslove står en sådan bestemmelse, altså også i gældende afgiftslove, og på grundlag af denne bestemmelse er der altså nedfældet en ganske bestemt praksis, hvorefter finansministeren efter administrationens indstilling kan fritage for afgift. Det er altså ikke noget nyt, vi her prøver, det er noget gammelt, der fortsætter.

Men der melder sig så et særligt spørgsmål, som kan rejses på grundlag af de bemærkninger, det ærede medlem hr. Rager gjorde til det ærede medlem hr. H. C. Hansen, for i forbindelse med hele dette problem sagde